

Da je potlej vlada, ministerstvo tako, ki drži z večino v drž. zboru, to se sicer godi po navadi in to je tem bolje za večino, toda pri nas v zadnjih letih tega ni bilo. Ona je bila bolj na strani tistega kluba, ki ni imel večine v zboru in zato desnica t. j. klubi, ki so imeli v zboru večino, niso dosegli vsega, kar bi bili radi, posebno pa še za to ne, ker niso ali vsaj v vseh rečeh niso bili med seboj jedini. To je bila največja nevolja za blagor ljudstva.

Društveno poročilo.

Od Sv. Jurija ob juž. žel. piše se nam o zborovanji tamošnje podružnice sv. Cirila in Metoda tako-le: Na belo nedeljo se je pri „Cestnem Jožu“ zbralo toliko odličnega ljudstva, raznih stanov obojega spola, iz Št. Jurja, Celja, Šmarija, Kalobja in od drugod, da so bile sicer prostorne sobe pretesne.

Podpredsednik Franc Pisanec, kmet iz Bezovja, otvori zborovanje in zbrane navzočne blizo tako-le nagovori:

Častita družba!

Po pravilih naše družbe mene pa le zopet zadene dolžnost, namestovati predsednika (lani je bil namreč enaki slučaj — opomba dopis.).

Znano je namreč, da so bili predsednik naše podružnice č. g. Janez Wolf v preteklem letu prestavljeni iz sv. Jurija v Pišce (kakor pred lanskim č. g. Ignacij Rom k Novi cerkvi). Izrekam jim za njih trud obilno zahvalo.

Skušal bom torej manjkajočega predsednika po svojih skromnih močeh nadomestiti.

Naša družba ima skoz in skoz dobrodelen namen — kakor je iz društvenih pravil in iz „Vestnika“ družbenega dovolj razvidno — podpirati šolstvo, da se naša mladina podučuje v pravem, krščanskem duhu na narodni podlagi; da bodo naši otroci zavedni katoličani, zanesljivi Slovenci in zvesti Avstrijanci.

Družbi pa je skrbeti za te dragocenosti največ tam, kjer so ravno te v največji nevarnosti, tam, kjer se naš naraščaj odtujače veri in narodnosti naši.

Kako goreče sta se bojevala naša zaščitnika preblaga brata sv. Ciril in Metod za sv. vero in narodnost slovansko! Posnemajmo ta dva v njih gorečnosti!

Prečastiti društveniki in velecenjeni gostje, prepričan sem, da je tudi nas vse sem vodila prava goreča ljubezen za dobro stvar, katero zastopa družba sv. Cirila in Metoda. Bodite mi vsi, ki ste došli od daleč in blizo, iskreno pozdravljeni! Kličem Vam: „Dobro došli!“

Oni pa, ki čuva med nami, naj na priprošnjo naših blagovestnikov sv. Cirila in Metoda dá uspeh in svoj blagoslov, ker prazno je delo brez pomoči iz nebes!

Resničen pa je tudi pregovor, ki pravi: Pomagaj si sam in pomagal ti bo Bog. Delajmo torej „z združenimi močmi“ po geslu našega presvitlega cesarja Franc Jožefa; pod njegovim varstvom se smemo zbirati in posvetovati se. Pozivljam Vas, da preblagemu in priljubljenemu postavodajalcu z menoj zakličete trikratni slava! — Iz mnogobrojnih ust ta pozdrav navdušeno in gromovito odmeva. Ves govor so navzočni prav pazno poslušali ter na konci z glasnim priznavanjem odobraval.

Med tem pa se pripelje bivši predsednik č. g. Janez Wolf, ki je iz Pišec prišel k zborovanju; vlč. g. Kreft, župnik Kalobski, ga v odborovem imenu iskreno pozdravi.

Temu sledi tajnikovo in blagajnikovo poročilo. Prebere se zapisnik zadnjega zborovanja, kateri se odobri. Računi se predložé, gg. Kreft, Mikuš in Ogrizek jih pregledajo in potrdijo.

„Vestnik“ se med navzočne ude razdeli in tudi nekaj drugih po družbi izdanih knjig razpeča.

Poberejo se letni doneski; lepa vsotica je došla, ki priča o zanimanji za društvo, ter o naklonjenosti prijateljev društvenih načel tej podružnici.

Gospod doktor Treo povdarja važnost društva, omenja neprilike, da sta že dva predsednika izvoljena, bila v svojem poklicu pred letom prestavljena, ter zato priporoča v izvolitev samo takšne, ki so stalni v svojem kraju: samo posestnike in sicer Franc Pisanec, veliki posestnik v Bezovji, ki je že dve leti vodil podružnico kot podpredsednik, ki se je danes v svojem govoru pokazal tako vnetega društvenika, kot predsednik; njegov namestnik, Jože Podgoršek (Cestni Jože); tajnik Jakob Mastnak iz Lokarij, namestnik njegov Matija Kavčič; kot blagajnik pa Janez Hren, namestnik njegov pa Anton Rataj (Zikušek). Ta predlog se z burnimi „dobro“ kliči vsprejme in imenovani se volijo z vsklikom.

Kot društveni zastopnik pri glavni skupščini se tudi z vsklikom voli vlč. g. Vekoslav Kreft, župnik na Kalohji. Potem strogo oficijelnem delu prične se prosta zabava. Izmed obilice izvrstnih govorov omenjam naj samo onih, ki so z družbenimi nameni v najbližji dotiki, kakor g. Wolfovega, v katerem nazdravlja delujočemu odboru; g. doktor Filipič povdarja, naj se naša načela tudi djansko in vselej zvršujejo; gosp. doktor Treo želi osnovanje ženske podružnice sv. Cirila in Metoda v Sv. Jurji; blagajnik Janez Hren navaja lastovično gnjezdo in vrabca vzgled, kako je braniti svoje in še več drugih.

Govorilo se je tudi, da bode, če tudi družba deluje z navdušenjem, vendar težko dosežala svoj blagi namen, dokler nam naši poslanci v parlamentu ne pridobé tega, za kar se družba po-

teguje privatno; trkati torej treba tu in tam, dokler se odpró vrata v povoljnějšo bodočnost.

Vsem p. n. gostom iz Celja, iz Šmarija in od drugod, ki so nas v tako lepem številu počastili s svojo navzočnostjo, ter tako pokazali naklonjenost naši podružnici, izrekamo prijateljsko zahvalo. J.

Gospodarske stvari.

Ameriške trte.

V krajih, kjer že razjeda trsna uš, pa tudi drugod, kjer je nevarnost za to, da se priklati ona tudi tje, treba je skrbeti za to, da si vinorejci dobijo ameriških trt ter jih nasadijo že sedaj, da jim nadomestijo domače trte, če jim jih uš vkonča.

Ali vprašanje je, kje jih dobé? Žal nam dene, da ne moremo dati na to vprašanje odgovora, kakor bi radi, kajti društva, ki živé in imajo od države celo podporo za to, da skrbijo ljudem za pomoč, so v tem oziru gluha in slepa. Nikjer ne bere človek o njih, ali vsaj ne v tacih listih, do katerih ljudstvo pride. Zato podamo mi le tiste napise, ki so nam znani ter se pri njih prodajajo ameriške trte.

Te so: Rozge od ameriških trt Riparia, Colonis, York Madeira dobijo se na graščini Murhof, pošta Weitersfeld — ob Radgonski železnici. — Istotako prodaja rozge Riparia souvage in York Madeira oskrbništvo graščine Merlhof v Kamnici pri Mariboru. Pri obéh graščinah še ni trtne uša.

Cene pa ne znamo, vendar ne bode prevelika in z navadnim pismom, kateremu se priloži poštna znamka 5 kr., poizve se gotovo.

Ne vemo sicer, toda mogoče je, da ima tudi g. dr. Ivan Gršak, c. kr. notar v Ormoži, ameriške trte na prodajo. Tudi naš sotrudnik, g. Fr. Matijašič, nadzornik drž. ameriških trsovnic na Ptuj, pove v tem oziru rad, kar more in je komu potrebno.

Sejmovi. Dne 24. aprila pri sv. Juriji na južni žel. in v Mozirji. Dne 25. aprila v Št. Juriji pod Tabrom, pri sv. Juriji na Ščavnici, v Kostrivnici, v Vuzenici in v Vitanji. Dne 27. aprila v Apačah, v Kozjem, v Dolu, v Orešji in na Ponikvi. Dne 28. aprila v Št. Lenartu v slov. goricah.

Dopisi.

Iz Brežiškega okraja. (Pojasnilo.) G. J. Janežič mlj. nam piše z ozirom na dopis v št. 15. ter pravi, da je on posestnik drevesnic na Bizeljskem, pa da se ni volitev v okrajni zastopnikakor udeleževal ter da ni svojega drevja sploh v nobenem listu, kakor le v „Slov.

Gosp.“ ponujal“. — Kolikor mi sodimo, tudi g. dopisnik ni imel njega v mislih, s tem rajši pa torej vzamemo to pojasnilo na znanje in s tem tudi naši bralci. Ured.

Iz Celja. („Domovina“) zval se bode nov političen gospodarski list, kateri bode pričel izhajati začetkom maja t. l. v Celji. Izdajatelj in urednik mu bode Dragotin Hribar, tiskar v Celji. Prihajal bode dvakrat na mesec in stal do konca leta le jeden goldinar. List, katerega potrebo so spoznali ondotni svetni in duhovni voditelji naroda, prinašal bode celjske, spodnještajerske in slovenske novosti sploh. Poročal o dogodkih v Avstriji in po širnem svetu na kratko; gojil bode pravo avstrijsko domoljubje, priporočal verno, krščansko življenje in poudarjal v zvezi s temi načeli slovensko zavednost in rodoljubje. S politiko se bode le toliko pečal, kolikor zahtevajo ondotne posebne razmere. Neopravičene napade nasprotnikov na poštene slovenske zavode in domoljube zavračal bode vselej krepko. Prva številka izide prvo soboto meseca maja. Naročnina naj se pošilja pod naslovom: Dragotin Hribar v Celji.

Od sv. Lovrenca ob kor. žel. (Slovo.) Ni še dolgo časa, ko smo zgubili dva blaga moža, a sedaj že zopet tretjega, namreč občeljubljenega izglednega učitelja g. Gregorja Polanca, katerega bodemo močno pogrešali ne samo v šoli, v godbi in v petju, ampak tudi pri vsem poštemem narodnem delovanju. Obžalujemo toraj, da je nepravilna usoda tako ukrenila, da je nepozabljivi nam učitelj svojo prošnjo vložil in nato v Vuzenici enako službo dobil, ter se tudi takoj tje preselil. Blagi mož, na široko spoštovan radi svojega lepega zadržanja, kakor tudi izglednozvrstnega učiteljevanja čez 23 let svojega neumornega tukajšnjega delovanja, si je pridobil neminljivih zaslug, katerih se bomo s hvaležnim srcem vedno spominjali. Smelo rečem, da so tako neutrudljivi delavni učitelji, kateri bi od zore do mraka se mučili v prid mladine ter jo podučevali pred in po šolski uri in ji zraven toliko dobrega v glavo vbili, kakor g. G. P., — taki možje so redki. Videli bodemo, ali bodo le nasledniki hoteli se toliko in s čezmejnimi podukom naše mladine pečati, da bi se zraven potrebne šolske tvarine še otroci naučili godbe, petja itd. Gosp. G. P. je skoz in skoz pravicoljuben, nadarjen mož, kateremu smo vso čast in hvalo dolžni. Brez skrbi smo mu svoje otroke, če tudi odrasene, zaupali. Zato nam priča prava goreča ljubezen šolarjev do nepozabljivega jim učitelja, kajti ko zaslišijo šolarčki ljubljene svojega učitelja slovo, presune jih tolika žalost, da neutolažljivo jočejo, pa tudi blagi učitelj se ne more solz držati. To je bil prežalosten dan, kojega nepozabijo nedolžni, jokajoči otroci, katerih jok se zvun šole sliši; take solze morajo priteči